

გლობალიზაციისა და რეგიონალიზაციის გააზრების ერთი საკითხისათვის

აპაჩი ბაპურაძე

ეკონომიკის აკადემიური დოქტორი,

აკაკი წერეთლის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ასოცირებული პროფესორი

საკვანძო სიტყვები: გლობალიზაცია, ქრისტიანობა, რეგიონალიზაცია, სამხრეთ კავკასია

ფაშიზმისა და კომუნისტების იდეის გაქრობასთან ერთად წამომიტივტივდა სრულიად ახალი მსოფლიო იდეოლოგიური პროექტი, პლანეტის მოწყობის ახალი სისტემის შექმნის მცდელობა, რომლის სახელია „გლობალიზაცია“, რაც პოლიტიკური, ეკონომიკური, სოციალური და რელიგიური დაახლოების ინტეგრაციული პროცესების შედეგი უნდა გახდეს.

თავიდანვე ვთქვათ სიმართლე: გლობალიზაციის უმთავრესი ამოცანაა მთელი მსოფლიოს მოსახლეობის, ყველა ადამიანის „ერთ მთელად“ გაერთიანება, რაც გულისხმობს პოლიტიკურ, ეკონომიკურ, კულტურულ, რელიგიურ და ცხოვრების სხვა ერთიან ასპექტებს...„გლობალიზაციამ უნდა მოახდინოს ერთიანი მსოფლიო ხელისუფლების დამყარება; ეროვნული თვითშეგნებისა და ეროვნული ღირსების სრული განადგურება; რელიგიების დამხოვა „რელიგიათა თავისუფლების“ ხარჯზე და ახალი ერთიანი რელიგიის (ე. წ. „მონდეალიზმის“) შემოღება; მსოფლიო ეკონომიკაში საყოველთაო კრიზისის გამოწვევა და შემდგომში ვინმე „ერთი პირის“ მიერ მისი შეჩერება და აღკვეთა; მსოფლიო ტერორისტული აპარატის ორგანიზაცია, დაფინანსება და ა. შ.“, ანუ გლობალიზაციის რეალური ლოზუნგია: ახალი მსოფლიო წესრიგი, გლობალური მსოფლიო წესრიგის, ნაციონალური კონტინუუმის ხარჯზე, ანუ ეს იქნება ერთი „სოფელი“, სადაც „ყველამ ყველას შესახებ ყველაფერი იცის და ყველას ყველაფერი ეხება“ [გლობალიზაციის ანტიქრისტიანული არსი 2008:7].

საშიშროების საფუძველს ქმნის დაჩქარებული გლობალიზაციის ტემპები: ჩრდილოეთიდან რუსეთის „Самодержавие“ ხელისუფლების ნეგატიური სურვილები (რაც გამოიხატა აფხაზეთის, სამაჩაბლოს და სხვა ისტორიული ნაწილების ოკუპაციით...), ან „ტერიტორიების მიტაცებით“ არანაკლებად დაინტერესებული ამერიკულ-ევროპული სხვადასხვა გაერთიანებები, რომ აღარაფერი ვთქვათ თურქეთის მზაკვრულ პოლიტიკაზე აჭარაში.

ეკონომიკური თვალსაზრისით, გლობალიზაცია წარმოადგენს „საერთაშორისო მასშტაბის ისეთ პროცესს, როცა ტექნიკურად შესაძლებელი იქნება სწრაფად მიაღწიონ სხვადასხვა ფინანსურ ბაზრებზე ინვესტიციების თავისუფალ განთავსებას“ [ჯონსონი, 2003, გვ. 67], ხოლო უფრო გლობალურად, იგი მსოფლიო მასშტაბით წარმოების, ვაჭრობის, კომუნიკაციის და ფინანსების მზარდი ინტეგრაციაა, რომელიც გულისხმობს, ცალკეულ ქვეყნებს შორის შიდა და გარე საბაზრო ძალების ურთიერთშერწყმის გაძლიერებას... და მსოფლიო მეურნეობის გარდაქმნას ერთ სასაქონლო, მომსახურების, სამუშაო ძალისა და კაპიტალის ბაზრად. საბოლოო ჯამში, იგი „სხვადასხვა ქვეყნების ეკონომიკის ურთიერთდამოკიდებულების ზრდის პროცესია, რომლის შედეგად შეუზღუდავად გადაადგილდება საქონელი და მომსახურება; განხორციელებულია კაპიტალის ექსპორტი, ინფორმაციისა და ტექნოლოგიების ინტენსიური გაცვლა; სამუშაო ძალის მიგრაციის დაჩქარება და ა. შ.“ [www.vokable.ru/20.03.2009/]

„სახელგანთქმული გლობალიზმის“ უ. ბეკის სიტყვებით, რომ ვთქვათ: „არც ერთ ქვეყანას, ან ქვეყანათა ჯგუფს არ შეეძლება გამოწყდეს ამ მთლიანს („ახალ მსოფლიო წესრიგს“ -ავტ.), რადგან ეს პროცესები გულისხმობს ურთიერთობათა კულტურის სფეროზე ეკონომიკის სრულ შემოქმედებას და აიძულებს მას იცოცხლოს მხოლოდ ბაზრის კანონებით, ანუ ძლიერ შესუსტდება ის მხარეები, რომლებიც ვერ გამოიყენებენ ახალ ტექნოლოგიურ ინსტრუმენტებსა და ამ ბაზრის მექანიზმებს...“ [პატრიარქი ილია II, 2004, გვ. 132]

ამკარაა, რომ ცალკეულ სახელმწიფოთა ხელი-სუფლებას ჩაენაცვლება ახალი ტიპის პლანეტარული, გლობალური ძალაუფლება (ძირითადად, ეკონომიკურ-ფინანსური, სამხედრო-პოლიციური თუ მეცნიერული. ამ პროცესის შესახებ ეკლესიის მამები გვაფრთხილებენ წმ. წერილის მრავალი დგილით; შედარ.: გამოცხ. 13, 6-8, 11,7 და 17,8...; დან. 7, 21 და 12,17; ფილ. 4, 3 და ა. შ.). „გაერთიანებული“ ხელისუფლების სურვილი უკვე ცხადია: „თავისი ფრთების“ ქვეშ „დაიცვას“ მცირე ერები, ხელი შეუწყოს სახელმწიფოებრივი მართვის ეროვნული ინსტიტუტების ნაცვლად, შენიღბული დემოკრატიული ინსტიტუტების განვითარებას და გააძლიერებას. საბოლოოდ სახეზეა „დიდი საიდუმლო გარიგებები“ და ვის „ხელში აღმოჩნდება“, ანუ ვისი „ზედამხვედველობის ქვეშ“, მათ შორის, ჩვენი ქვეყანა, ბოლომდე არაა გარკვეული...

ამერიკის კონფედერაციის წარმოშობით, შემდეგ იაპონია-ჩინეთისა და რუსეთ-იაპონიის ომებით იწყება გლობალიზაციის მცდელობის პირველი თვალშისაცემი ისტორიული კრიზისი, რასაც მცირე ხანში მოჰყვა მეორე კრიზისი – პირველი და მეორე მსოფლიო ომი. ამ პროცესებმა დააჩქარა მე-20 საუკუნეში საბოლოოდ ჩამოყალიბებული ოლიგარქების ე. წ. ანგლო-ამერიკული ჯგუფი, რომელმაც ხელში ჩაიგდო მსოფლიო ინტეგრაციის სადავეები და მეცნიერთა აზრით მსოფლიოს ყველაზე გავლენიანი ფინანსური გაერთიანების ცენტრი ვაშინგტონსა და ლონდონში განთავსდა [www.larouchepub.com/04.11.2015/].

რამდენადაც თანამედროვე მსოფლიოს ქვეყნები განსხვავდება მასშტაბებითა და სოციალურ-ეკონომიკური განვითარების დონით, შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ მსოფლიო გლობალიზაციის პროცესების უარყოფითი გავლენა სხვადასხვაგვარი იქნება, ისეთ მცირე შესაძლებლობების სახელმწიფოებზე, როგორც საქართველოა. დასავლეთის ცნობილი ეკონომისტები ფ.

ჭაიევი, მ. ალფ, ლ. ლარუში და ჯ. სტიგლიცი და სხვები „გლობალიზაციის“ პროცესს აფასებენ, როგორც „საშიშ ტენდენციას“, „ეროვნული დასაქმებისა და ეკონომიკური ზრდის დამანგრეველ პირობას“, „მოსახლეობის შემოსავლებისა და კეთილდღეობის დონის არა გათანაბრება, არამედ მკვეთრი ვარიაცია“, „ეროვნული ეკონომიკის განვითარების კონტრეკოლოგიურ მიდგომას“ და ა. შ. [www.vokable.ru/20.03.2009/]

ის, რომ დღეს მსოფლიოში რამდენიმე კონფლიქტური კერაა (ერაყი, ავღანეთი, სირია და ა. შ.) არის პირდაპირი შედეგები „ანგლო-ამერიკული ჯგუფის“ ინტერესებისა, რომელსაც დაუპირისპირდა რუსული (?!), თურქული ინტერესები და, მცირე ხანში, ყველა იხილავს ჩინეთის საჯარისო ფორმირებების მონაწილეობის დაწყებასაც... ერთი ნიშანიც, კონფლიქტს იწყებს დიდი ქვეყნები, რომელშიც „პარტნიორების“ სახით ითრევის მცირე ქვეყნებს, რაც, ამ უკანასკნელებისთვის, სავალალო შეიძლება აღმოჩნდეს.

ამდენად, გლობალიზაციის უარყოფითი მხარეებია: ცალკეულ ქვეყნებში კრიზული სიტუაციის სწრაფი გავრცელება; მოკლევადიანი კაპიტალის მოძრაობის შევიწროება; საერთაშორისო ფინანსური თაღლითების მომრავლება; განვითარებადი და გარდამავალი ეკონომიკის მქონე ქვეყნებისთვის წინააღმდეგობები ეროვნული ეკონომიკის, ადმინისტრაციული მმართველის, სამართლებრივი სისტემის არასათანადო მდგომარეობის გამო; ორგანიზებული დანაშაულის საერთაშორისო მასშტაბებით გაძლიერება; ეროვნული სპეციფიკურობის უგულვებლყოფა; არალეგალური მიგრაციისა და ტრეფიკინგის გაძლიერება და ა. შ. [ვოიფელი, 2003, გვ. 67]

დღეს ჩვენი ეკონომიკა განიცდის სერიოზულ კრიზისს, რაზეც მნიშვნელოვანწილად გავლენას ახდენს საგარეო ფაქტორებიც, რადგან „მტკიცება არ სჭირდება იმ ფაქტს, რომ სამეურნეო საქმიანობა არასოდეს არ არის ინდივიდუალური, როგორც გენეტიკური არსება, შემკვიდრე და მასზე წინ არსებულ თაობათა სამეურნეო გამოცდილებისა და ამავე დროს მუშაობისას თანამედროვე კაცობრიობის გავლენასაც განიცდის“ [ბულგაკოვი, 1980, გვ. 275]... მოკლედ, თუ გაიმარჯვებს „მსოფლიოს ახალი წესრიგი“, მაშინ ჩვენ აღმოჩნდებით ისეთ სამყაროში, სადაც ადგილებს გაცვლის სიკეთე და ბოროტება, ადამიანებს მოუწევთ დაივიწყონ ტრადიციული ღირებულებები, ოჯახის მთლიანობა და სიმტკიცე, „ლეგალიზირდება“ სექსუალურ უმცირესობათა ინტერესები (იგი საპატიოც კი გახდება), დაკანონდება უიმედო

ავადმყოფთა ევთანაზია და ა. შ. ამდენად, ანგლო-ამერიკული გლობალიზაციის ხილული და უხილავი ნაყოფია – ეროვნული, კულტურული, სახელმწიფოებრივი საზღვრების წაშლა და ცივილიზაციის ტრანსფორმირება საერთო უნივერსალურ ღირებულებათა ერთ მსოფლიო სისტემად... ერთი, გლობალიზაციის მთავარი მიზანი, შენიღბულად, მართლმადიდებლური სამყაროს გამოწვევაა.

თუმცა ქრისტიანებს გვაქვს უნიკალური ისტორიული გამოცდილება. გლობალიზაციას წინ უნდა აღვუდგეთ ერთიანობით, გამოვხატოთ ჩვენი თავისუფალი ნება, აუხილოთ თვალი, გავაცნოთ და მოვაცციოთ ჭეშმარიტ ქრისტიანობაზე რაც შეიძლება მეტი „დიდი ქვეყნის“ მოქალაქე. „ჩვენ მაგალითი უნდა ავიღოთ პირველი ქრისტიანებიდან, რომლებიც ცხოვრობდნენ რომის გლობალურ იმპერიაში. ვინაიდან ეს პროცესი გარდაუვალია, მაშინ ჩვენი საუკეთესო პასუხი მისიონერული მოღვაწეობა იქნება...“ [www.cfin.ru/25.09.2016]. შეიძლება ითქვას, რომ გლობალური გაერთიანების ნებისმიერი პროექტი წარმოადგენს რომის იმპერიის მემკვიდრეობის აღდგენას! შესაბამისად, იგი გულისხმობს ქრისტიანული აზროვნების მიზანმიმართულ დეკონსტრუქციას და საბოლოო ნგრევას ახალი რელიგიის – „მონდეალიზმის“ სასარგებლოდ.

საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II თავის ქადაგებებში გვაფრთხილებს, რომ საქმე ეხება ამ ბოლო დროს კოსმოპოლიტური იდეების ქადაგებას და ეროვნული გრძნობებისადმი ზოგიერთთაგან გულგრილ, ზოგჯერ კი დამცინავ დამოკიდებულებას. დემოკრატიის ნიღაბს ამოფარებული ასეთი ადამიანებისათვის რატომღაც ეროვნულობა და პატრიოტიზმი კარჩაკეტილობას ნიშნავს და მისგან განთავისუფლებისაკენ მოუწოდებენ, როგორც საზოგადოებას, ისე ეკლესიას“. იგი მოუწოდებს ხელისუფლებას გამოსავლის მოძებნისკენ, კერძოდ: „მსოფლიოში ამჟამად რომ დიდი გარდატეხის პროცესი მიმდინარეობს, ყველამ ვიცით... ეკლესიამ უნდა გაითვალისწინოს ის სულიერი და მატერიალური პრობლემები, რომელსაც ახალი ცხოვრება გვთავაზობს და, უპირველეს ყოვლისა, ხელისუფლებამ უნდა იზრუნოს, რომ შესაძლებლობისამებრ მომზადებული შეხვდეს მიმდინარე პროცესებს“... [პატრიარქი ილია II, 2004, გვ. 207]

თუკი საქართველო ინტენსიურად ჩაერთვება მსოფლიო ინტეგრაციის პროცესებში, მაშინ ის ძირითადად დარჩება წაგებული! რადგან აბსოლუტურად მოუზმადებელი და უუნაროა! მით უმეტეს, რომ ამ პროცეს-

ში ბევრი რამ უხილავია, თუმცა „ხე ნაყოფით შეიცნობაო“ – „მისი შედეგები აშკარაა და რეალური და ყველაფერი დამოკიდებულია იმ გადაწყვეტილებებზე, რომლებიც მიიღება სხვათა მიერ ათასობით კილომეტრის დაშორებით... და მოხდება ღარიბი ქვეყნებისა და მათი ერების წარმომადგენლების, სამუშაო ძალის ექსპლუატაცია მსხვილი ინდუსტრიული ძალების მიერ, ხოლო სამუშაოს მიტოვების შემთხვევაში, ეს მათთვის შიმშილისა და სიკვდილის ტოლფასი იქნება; მოხდება წარმოების შეცვლა მომსახურების სფეროთი; სამამულო წარმოების პროდუქცია „ჩაწვება“ მაღალ კონკურენტუნარიან და იაფ უცხოურ პროდუქციასთან მიმართებაში; შესაბამისი უნარების მქონე და არმქონე მუშაკებს შორის შემოსავლების მიხედვით მოსალოდნელია მათი პოლარიზაცია; „კონტინენტური სამუშაო ადგილების“ მომრავლება, რადგან გლობალიზაცია გამოიწვევს მათ ოკეანის მიღმა გადატანას, რასაც თან მოჰყვება სამუშაო ძალის „უკონტროლო“ მიგრაცია, გაიზრდება ოჯახთა დანგრევის ალბათობა; დამძიმდება მცირე ერების დემოგრაფიული სიტუაცია და ა. შ. [www.globalization.kof.ethz.ch/2010/]

„ეს დასასრული არ არის!“ არსებობს მეორე გარჩეული ალტერნატიული იდეაც: „**სამხრეთ კავკასიის რეგიონის**“ შექმნა (შესაძლოა, შემდგომში „კავკასიის“), რაც „ერთიანი კავკასიური სახლის“ ხორცშესხმაა! თანამედროვე მსოფლიო გლობალურმა პროცესებმა განსაზღვა დაკონკრეტებულიყო „რეგიონის“ ცნება, რომლის მიხედვით სახელმწიფოთა ერთ რეგიონში გასაერთიანებლად აქტიურდება რიგი საკითხები, როგორცაა: საერთო ისტორიული წარსული; მათთვის მახასიათებელი მატერიალური და სულიერ კულტურულ მემკვიდრეობათა მსგავსება; გეოგრაფიულ ადგილმდებარეობათა მიახლოება-ერთიანობა, ეკონომიკის განვითარების შესაბამისობა და საერთაშორისო რეგიონულ ორგანიზაციებში ერთობლივი მონაწილეობის მიღება, მასში მუშაობის გამოცდილება და სხვ.

კიდევ ერთი – აშკარა გახდა, რომ „ახალი მსოფლიო წესრიგის“ დამყარებას ერთმანეთს ეცილება ორი დიდი ძალა. ერთი მხრივ, ამერიკისა და დასავლეთ ევროპის (ე.წ. „ცივილიზირებული სამყაროს“), ნება-სურვილის წინააღმდეგ წასვლა ძვირი უჯდებათ განვითარებად სახელმწიფოებს (მათ შორის, გლობალიზაციის პროცესებში ინტენსიურ ჩართვაზე უარის თქმის გამოც), მით უმეტეს, „ტრადიციული მენტალიტეტის“ მოსახლეობით დასახლებულ ქვეყნებს (საკმარისია სერბეთის მაგალითი), ხოლო,

მეორე მხრივ, რუსეთის ფედერაციის „Влади+мир“-ული ინტერესებიდან გამომდინარე, კავკასიის ქვეყნებს ემუქრება დიდი საშიშროება „ჩრდილოეთიდან“, ამიტომ ამ ეტაპზე „თავის გადასარჩენად“ და საერთო მომავალი-სათვის, სამხრეთ კავკასიის ქვეყნებს მოუწევთ სერიოზული მსჯელობების წამოწყება ერთიანი პოლიტიკური და ეკონომიკური პროგრამების ძირითად მიმართულებებზე შეჯერებისათვის... ინიციატორად აუცილებლად უნდა გამოვიდეს საქართველო, რადგან ყველაზე მძიმე მდგომარეობაში სწორედ იგი აღმოჩნდა, „შემფოთებული“ დასავლეთიდან რუსეთის ცივისსხლიან ხელისუფლებამ მიყიდვის გამო (მიუხედავად იმისა, რომ დღეს „რუსეთი, ძალზედ სუსტია იმისათვის, რომ საკუთარი სურვილები თავს მოახვიოს დანარჩენ ქვეყნებს, როგორც თავისი შიდა პოტენციალით, ისე გავლენის ცენტრების ჩამონათვალით პოსტსაბჭოურ სივრცეში მოთამაშე სუბიექტებზე, თუმცა არის ძალიან ძლიერი იმისათვის, რომ საკუთარი შესაძლებლობების გამო არ გამოიწვიოს გარკვეული საშიშროება სხვა მეზობელ ქვეყნებში [Либман 2009:200]).

რეგიონი ადამიანთა საზოგადოებების სიცოცხლისუნარიობის სოციალურ, პოლიტიკურ, ეკონომიკურ და კულტურული ასპექტების ბუნებრივი, ორგანული პრინციპით ტერიტორიული გაერთიანებაა. ანუ, თუ შეიქმნება სამხრეთ კავკასიის რეგიონი, მაშინ მასში შემავალ ქვეყნებს, ერებს უნდა გააჩნდეთ: ეთნიკური და ენობრივი საერთო ან დაახლოებული ჯგუფი, მსგავსი სოციალური ქცევა, რესურსების გარკვეული პროპორციულობა; საერთო ღირებულებათა – კულტურულ, რელიგიურ და ისტორიულ ტრადიციათა – უკონფლიქტო ურთიერთობა და ა. შ.

სამხრეთ კავკასიის რეგიონის შექმნისათვის საქართველო, სომხეთი და აზერბაიჯანი, ძირითადად, აკმაყოფილებენ სოციალურ-ეკონომიკური და ეკოლოგიური განვითარების კომპლექსულობის, საწარმოო და სოციალური ინფრასტრუქტურის და მოსახლეობის გეოგრაფიული განფენილობის სისტემის ხასიათის მსგავსებას; მცხოვრები მოსახლეობის ჰარმონიული განვითარების პირობების შექმნის და იმ რაოდენობის საქონელის წარმოებას და მომსახურების გაწევას, რომელსაც შეეძლება დააკმაყოფილოს არა მარტო მოცემული რეგიონის, არამედ სხვა რეგიონის მოთხოვნის ნაწილი.

სამხრეთ კავკასიის რეგიონის ქვეყნები საბოლოოდ უნდა შეთანხმდნენ სხვა პირობების შესრულებაზეც, როგორცაა რეგიონის მართვის ტერიტორიული სისტემა; სატრანსპორტო თანამშრომლობა; საქონლისა და მომ-

სახურების შეუზღუდავად საზღვრების გადაკვეთა; ეროვნული, ეკოლოგიური და კულტურული უსაფრთხოება; ეკონომიკური და ჰუმანიტარული თანამშრომლობა; შიდა საომარი კონფლიქტების კერების სრული აღმოფხვრა და ისტორიულად წარმოშობილი ტერიტორიული თუ სხვა სახის პრეტენზიების განხილვა და შეთანხმებათა საბოლოო მიღწევა (მიუხედავად მისი „სიმძიმისა“) და ა. შ. ამდენად, მათ ერთობლივად მოუწევთ გადაწყვიტონ რეგიონული ხასიათის სოციალურ-ეკონომიკური პრობლემები (ბუნებრივ და ეროვნულ-ეკონომიკურ თავისებურებათა გათვალისწინებით). „სამხრეთ კავკასიის რეგიონის“ შექმნა შესაძლებელია მხოლოდ მაშინ, როცა აუცილებლად შეთანხმებული იქნება მასში შემავალი ქვეყნების ეკონომიკური ინტერესების საწყისი პოზიციები. სწორედ ეკონომიკა უნდა გახდეს რეგიონული ნიშნით ერთობრივი შეთანხმებების დამაჩქარებელი; ამასთან, მათ უნდა შეძლონ ერთიანი და მომქმედი ეკონომიკურ-პოლიტიკური ინსტიტუტებისა და, შესაბამისად, საკანონმდებლო ბაზის შექმნა.

ამდენად, რეგიონალიზაცია უნდა ვაქციოთ გლობალიზაციური პროცესებისადმი წინააღმდეგობის გაწევის მექანიზმად, ერთგვარ „ბრძოლის იარაღად“, რომლის გაძლიერების შემთხვევაში იგი შეიძლება გამოდგეს ისეთ ბარიერად, რომელიც შეძლებს გარკვეული ხნით მაინც აგვაცილოს თავს გლობალიზაციის უარყოფითი გავლენის მოსალოდნელი შედეგები. შედეგად, „რეგიონალიზმი უნდა გახდეს პოლიტიკურ მოთხოვნათა (მიზნების) გაერთიანება, რომელიც მიმართულია ტერიტორიულ-გეოგრაფიულ თავისებურებათა ინსტრუმენტალიზაციისკენ, სოციალურ-ეკონომიკური, კულტურული, სამხედრო-პოლიტიკური და სხვა უპირატესობების მიღწევის მიზნით“ [www.ecsocman.edu.ru/ 15.03.2010/].

რეგიონული ეკონომიკური ინტეგრაციის შესაძლებლობა გადის სამი პირობის დაცვაზე, როგორცაა მონაწილეთა რესურსები და ინტერესები; მათი ურთიერთშეკავშირების პროცესების მიმდინარეობის სრულყოფა და ამ კავშირების მართვისა და რეგულირების ინსტიტუციური გარემოს შექმნა (ამ საკითხების უფრო ფართო სპექტრი წარმოადგენილია შრომებში [Schueler, Kruesselberg 2004; Фундаментальная экономика: Динамика 2007]). სრული ანალიზისათვის უნდა გადაწყდეს შემდეგი საკითხები: ეროვნული ეკონომიკების განვითარების დონისა და ტემპების შესაბამისობა; ტერიტორიული სტრუქტურების ტიპების დაახლოება; მოსახლეობის სიმჭიდროვის, მექანიკური და ბუნებრივი მოძრაობის

ტემპების ყველასათვის სასარგებლო გათანაბრება; საწარმოო განვითარების სპეციალიზაციისა და ხასიათის მიმართულების პრიორიტეტების ზუსტი განსაზღვრა; შიდა და გარე ბაზრის ტევადობის უწყვეტი კვლევა და ა. შ. აქვე ჩნდება კითხვა – შესაძლებელია თუ არა ეროვნულ ბაზრებს შორის „შეთანხმების მიღწევა“, მათი დაზარალების გარეშე, მათ შორის „საერთო“ ვალუტაზე ფიქრი ...

რეგიონალიზაცია ჩვენთვის უნდა გახდეს რეგიონის ჩარჩოში ეროვნულ ეკონომიკებს შორის დაახლოების და განვითარების პროცესი. ასეთ შემთხვევაში დიდი ეკონომიკური ინტერესის მატარებელი იქნება რეგიონალიზაციის მომავალი ეფექტურობის ინდექსის გამოთვლა ფორმულით:

$$I = \frac{I_1}{I_0}$$

სადაც I_1 დაჯგუფებაში მონაწილეობის (რეგიონში გაერთიანების) შემდეგ და I_0 დაჯგუფებაში მონაწილეობამდე (რეგიონში გაერთიანებამდე) რომელიმე ეკონომიკური მაჩვენებლის ინდექსებია (მაგალითად, 1 სულ მოსახლეზე შშპ-ს მოცულობისათვის).

„რეგიონალიზმის“ და „რეგიონალიზაციის“ პრობლემათიკის თეორიული ასპექტები მეცნიერულად ჯერ-ჯერობით ზუსტად არ არის დამუშავებული არსებული პრობლემების (ეთნიკური და აღმსარებლობითი კონფლიქტები, სოციალური და რეგიონული იერარქიების გამოვლენა, სადაო პოლიტიკური საზღვრები, საერთო ბაზრების და საკომუნიკაციო სისტემის შექმნა, მიგრაციული პროცესების მართვა, უსაფრთხოების საკითხების მოწესრიგება და ა. შ.) დონეზე კი. ამისათვის აუცილებელია დაიწყოს მეცნიერული მსჯელობები ყველა შესაძლო ვარიანტზე და მოსალოდნელ შედეგებზე გათვლით. ასეთ შემთხვევაში სამივე რესპუბლიკამ უნდა შეძლოს, რომ რეგიონი, როგორც ტერიტორია, გამოვიდეს ატრაქტორის

(„attractor“ – შიდა და გარე პირობების ერთობლიობა, რომელიც „არჩევინებს“ თვითორგანიზებულ სისტემას მდგრადი განვითარების ერთ რომელიმე ვარიანტს; ან წარმოადგენს ისეთ საბოლოო იდეალურ მდგომარეობას, რომლისთვისაც ისწრაფვის სისტემა თავისი განვითარებით [<https://en.wikipedia.org/wiki/Attractor/>]). ამით თავიდან ავიცილებთ მსოფლიო გლობალიზაციის მავნე გავლენებს და აქტიურ მონაწილეობას არ მივიღებთ სამყაროს „ახალი წესრიგის“ დამყარებაში, რადგან ჩვენს გადარჩენაში „პატრონი“ დასავლეთი ვერ გახდება და, მით უმეტეს, ჩრდილოეთი, როგორც ეს ზოგიერთს ჰგონია... ამდენად, ჩვენ არათუ „თავით უნდა ჩავეშვათ“ გლობალიზაციის პროცესში, არამედ უნდა ვეცადოთ ყოველგვარი ხერხით დავიჭიროთ ზომიერი დისტანცია ამ გარდაუვალ პროცესთან, რადგან მასზე სრული დამოკიდებულება ხვალ დამღუპველი იქნება!

გამოყენებული ლიტერატურა:

1. ბულგაკოვი ს. (1980), მეურნეობის ფილოსოფია, თბ.
2. გლობალიზაციის ანტიქრისტიანული არსი (2008). თბ.
3. ვოიფელი ჩ. (2003). ფინანსებისა და საბანკო საქმის ენციკლოპედია, თბ.
4. უშიძესი და უნეტარესი, საქართველოს კათალიკოს პატრიარქი ილია II სოციალურ-ეკონომიკური განვითარების აქტუალური საკითხების შესახებ (1977-2004 წწ.) (2004). თბ.
5. ჯონსონი ბ., სიდუელი ჰ. (2003). ფინანსები: ოქსფორდის განმარტებითი ლექსიკონი.
6. www.cfin.ru
7. www.ecsocman.edu.ru
8. www.globalization.kof.ethz.ch
9. www.larouchepub.com
10. www.vokable.ru
11. Либман А.(2009). Модели экономической интеграций: мировой и постсоветский опыт, М.
12. Schueler A., Kruesselberg H.(2004). Grundbegriffe der Ordnungstheorie und der Politischen Oekonomik, Marburg.
13. Фундаментальная экономика: Динамика,(2007). М.

Abstract Concerning the Issue of Globalization and Regionalization

Akaki Bakuradze

Doctor of Economics, AkakiTsereteli State

University associated professor

Key words: globalization, Christianity, regionalization, the South Caucasus

Along with the disappearance of the idea of communism completely new ideological project sprung with the name of ‘globalization’. To be candid, the main aim of globalization is unification of the people of the world into a single, whole one (!?) that covers political, cultural, religious and other unified aspects of life and etc. According to the dictionary definition, ‘integratio’ is the unification of different parts into a single unit. T. Levit was the first to use this term with its economic connotation.

The disadvantages of the globalization are as follows: fast spread of crisis situation in certain countries; hindering the movement of short-term capital, increasing the number of international financial swindlers; drawbacks due to improper condition of a national economy, administrative government, legal system for the developing countries and the states with transitive economy; intensifying international organized crime; ignoring national peculiarities; intensifying illegal migration and trafficking and etc.

If Georgia is intensely drawn into the processes of world integration it will be a loser in a general sense because Georgia is absolutely unprepared in terms of aforementioned resources. In this process a lot remains to be invisible but its results are obvious and realistic. Everything depends on the decision made by others being thousand miles away.

The way-out is building ‘The South Caucasian Region’. In order to reach the aim it is necessary to scientifically evaluate and analyze the attempts of ‘unifications’ of historical neighbours and their results among which Russia’s annexation period is included; optimal ways of moving to a new culture of political and economic existence should be chosen and the main item_ the role of Georgia and ‘its function as a middleman’ should be defined in planning and implementing a new idea of building an unified Caucasian House.